

ปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการ : กรณีศึกษานักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

PROBLEM IN ACADEMIC REPORT WRITING: A CASE STUDY OF THAI
MAJOR STUDENTS AT FACULTY OF EDUCATION,
RAMKHAMHEANG UNIVERSITY

สง่า วงศ์ไชย
Sa-nga Wongchai

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Ramkhamheang University
E-mail: sanga.w@rumail.ru.ac.th

Received:	May 1, 2021
Revised:	June 23, 2021
Accepted:	July 1, 2021

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา CTH 3108 ภูมิปัญญาทางภาษากับการสอน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 64 คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากรายงานทางวิชาการ จำนวน 64 ฉบับ เครื่องมือที่ใช้คือ เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนรายงานทางวิชาการ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาความถี่ ร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการ 4 ด้าน ด้านที่พบปัญหามากที่สุดคือ ด้านการใช้แหล่งข้อมูลมากที่สุด ได้แก่ ความสม่ำเสมอในการอ้างอิง การอ้างอิงข้อมูล และรูปแบบการอ้างอิง รองลงมา คือ ด้านการใช้ภาษา ได้แก่ การเลือกใช้คำ การใช้ประโยค ระดับภาษา และกลไกทางภาษา ด้านเนื้อหา ได้แก่ การกำหนดชื่อเรื่องและหัวข้อ การนำเสนอเนื้อหา รูปแบบและองค์ประกอบของรายงาน และด้านการเรียบเรียงความคิดพบน้อยที่สุด ได้แก่ การลำดับความ การเชื่อมโยงความ และการขยายความ

คำสำคัญ

ปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย

ABSTRACT

The purpose of this research is to analyze the problem in academic report writing of Thai major students at Faculty of Education, Ramkhamheang University. The samples was carried out with 64 undergraduate Thai major students who enrolled in CTH 3108 wisdom in language and teaching course at Ramkhamheang University in the second semester of academic year 2020. The data were collected from academic report writing all 64 issue. The research instruments employed in the study were rubric for assessing academic report writing ability. Data were analyzed through the use of frequency, percentage and content analysis.

The result of this study were problem in academic report writing four categories. The most common problems in each of the following use of resource material, connect reference, resource reference, reference form followed by use of language, words usage, sentence use, level of language and mechanism followed by content, select topic and sub topic, content presentation, form and component of report followed by organization most to least, sequencing, connection of ideas and explanation.

Keywords

Problem in Academic Report Writing, Thai Major Students

ความสำคัญของปัญหา

ในยุคสังคมข่าวสารและการโฆษณาแพร่หลายทุกวงการ โดยเฉพาะวงการการศึกษาข่าวสารและการโฆษณากลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงและรับรู้ข้อมูลได้อย่างรวดเร็ว การเข้าถึงและรับรู้ข่าวสารอย่างรวดเร็วทำให้เกิดเหตุการณ์ ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีกระบวนการการตรวจสอบข้อมูลทุกประเภทเพื่อสามารถคัดกรองข้อมูลและไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มากที่สุด (Sinlarat, et al., 2014) กระบวนการดังกล่าวจึงต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบก่อนนำไปถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้เข้าใจตรงกัน กระบวนการรับรู้ข่าวสารและโฆษณาจะต้องสร้างขึ้นจากพลังทางความคิดและคุณภาพของการคิด เพื่อนำไปสู่การถ่ายทอดข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์ต่อตนเอง และสังคมมากที่สุด

รายงานเป็นผลผลิตที่เกิดจากกระบวนการพิจารณาและตรวจสอบข้อมูลข่าวสาร โฆษณา หรือข้อมูลอย่างเป็นระบบ เนื่องจากผู้เขียนจะต้องคัดเลือกข้อมูลที่น่าเชื่อถือและเกิดประโยชน์มากที่สุด เพื่อนำเสนอผลการศึกษา ค้นคว้า และตรวจสอบให้อยู่ในรูปแบบของงานเขียน Boden (2008) มีความคิดเห็นว่า รายงานทางวิชาการถือได้ว่าเป็นตัวชี้วัด หรือตัวบ่งชี้ความรู้ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ของบัณฑิต เพราะเกิดจากที่ผู้เรียนใช้กระบวนการศึกษาและค้นคว้าเรื่องใดเรื่องหนึ่งในอย่างลึกซึ้ง จนสามารถถกผลึกเป็นองค์ความรู้ และนำเสนอข้อมูลทั้งความเป็นจริงและข้อคิดเห็นของผู้เขียนต่อสาธารณชน เช่นเดียวกับ Seabson (1997) และ Panich (2012) มีความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า รายงานทางวิชาการเป็นกิจกรรมฝึกหัดที่ช่วยสร้างประสบการณ์การเขียน ทักษะการคิดขั้นสูง และการทำงานอย่างเป็นระบบที่สำคัญและจำเป็นสำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ดังนั้น

การส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาได้จัดทำรายงานทางวิชาการจึงเป็นตัวบ่งชี้ที่แสดงให้เห็นถึงความรู้ ความสามารถ ทักษะ และสมรรถนะของผู้เรียน

แม้ว่า รายงานทางวิชาการเป็นตัวชี้วัดศักยภาพด้านความรู้ ความสามารถ และทักษะของนิสิตนักศึกษาในการเรียนระดับอุดมศึกษา แต่ทว่า ศักยภาพดังกล่าวไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่มอบหมายให้นักศึกษาจัดทำรายงานทางวิชาการในรายวิชา CTH 3108 ภูมิปัญญาทางภาษากับการสอน เป็นระยะเวลา 10 ปี โดยภาพรวมมักพบปัญหาเกี่ยวกับการเขียนรายงานทางวิชาการหลายประเด็น เช่น นักศึกษาจัดทำรายงานไม่ครบตามส่วนประกอบ ค้นหาแหล่งข้อมูลไม่น่าเชื่อถือมาอ้างอิง ใช้รูปแบบในการเขียนอ้างอิงในเนื้อหาและบรรณานุกรมไม่สมำเสมอ นำเสนอเนื้อหาไม่เป็นเอกภาพ ขาดการเชื่อมโยงความ ใช้ถ้อยคำผิดความหมาย ผูกประโยคผิด โครงสร้างทางหลักภาษา และสะกดคำผิด

จากปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการข้างต้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของนักวิชาการหลายคนได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและประเด็นข้อผิดพลาดในการเขียนรายงานทางวิชาการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ผ่านมา เช่น Somnam, Sriwathanapong, Boonsong & Junsawang (2011) และ Cholawit (2016) พบปัญหาการใช้ภาษาและรูปแบบในรายงานทางวิชาการ 6 ด้านเช่นเดียวกัน ได้แก่ ด้านเนื้อหาและการอ้างอิง ด้านการเขียนบรรณานุกรม ด้านรูปแบบการเขียนรายงานทางวิชาการ ด้านระดับคำ ด้านระดับประโยค ด้านกลไกทางภาษา (ตัวการันต์ การสะกดคำ) ในขณะที่ Thantawanit (2015) พบข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา และด้านรูปแบบ ส่วน Keawnunual & Chalongsdet (2018) พบปัญหาเพิ่มอีก 1 ด้าน คือ ด้านอักขรวิธี

จากการศึกษาผลการวิจัยข้างต้น สามารถสรุปปัญหาที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนรายงานทางวิชาการ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการเพื่อนำไปสู่การกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยและพัฒนาแนวทางการแก้ไขปัญหาที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนรายงานทางวิชาการของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อไป

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านใด มีลักษณะอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านการเรียบเรียงความคิด 3) ด้านการใช้ภาษา และ 4) ด้านการใช้แหล่งข้อมูล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงพรรณนา (descriptive research) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. แหล่งข้อมูล

1.1 แหล่งข้อมูลด้านกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา CTH 3108 ภูมิปัญญาทางภาษากับการสอน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 64 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

1.2 แหล่งข้อมูลด้านเอกสาร

แหล่งข้อมูลในการวิเคราะห์ คือ รายงานทางวิชาการของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่จัดทำเพื่อประกอบการเรียนรายวิชา CTH 3108 ภูมิปัญญาทางภาษากับการสอน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 64 ฉบับ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนรายงานทางวิชาการ ซึ่งผู้วิจัยสังเคราะห์ประเด็นการให้คะแนนได้ 4 ด้าน (Seabson, 1997; Suwanthada, Mosikrat & Sungsi, 2011; Lecture of Department of Library Science, 2012; Sriyabhaya, 2014; Thongsunrit & Yoo-yen, 2019) ดังนี้

1) ด้านเนื้อหา มี 3 ประเด็นพิจารณา คือ

- 1.1) การกำหนดชื่อเรื่องและหัวข้อ
- 1.2) การนำเสนอเนื้อหา
- 1.3) รูปแบบและส่วนประกอบของรายงาน

2) ด้านการเรียบเรียงความคิด มี 3 ประเด็นพิจารณา คือ

- 2.1) การลำดับความคิด
- 2.2) การเชื่อมโยงความคิด
- 2.3) การขยายความคิด

3) ด้านการใช้ภาษา มี 4 ประเด็นพิจารณา คือ

- 3.1) การเลือกใช้คำ
- 3.2) การใช้ประโยค
- 3.3) ระดับภาษา
- 3.4) กลไกทางภาษา

4) ด้านการใช้แหล่งข้อมูล มี 3 ประเด็นพิจารณา คือ

- 4.1) การคัดเลือกข้อมูล
- 4.2) การอ้างอิงข้อมูล
- 4.3) รูปแบบการอ้างอิง

ผู้วิจัยเขียนคำอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนรายงานทางวิชาการในแต่ละด้านก่อนนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน (ด้านเนื้อหาภาษาไทย จำนวน 3 คน ด้านวัดและประเมินผล จำนวน 2 คน) เพื่อพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเป็นปรนัย (objectivity) และนำผลมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จากนั้นนำไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาที่เคยเรียนวิชา CTH 3108 ภูมิปัญญาทางภาษา กับการสอนแล้ว และนำผลมาหาค่าความเชื่อมั่นแบบความสอดคล้องภายในระหว่างผู้ประเมิน (inter-rater reliability) จำนวน 3 คน พบว่า เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนรายงานทางวิชาการมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมิน เท่ากับ .744 แสดงให้เห็นว่า ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน (ทิศทางบวก) อยู่ในระดับสูง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 อธิบายรายละเอียดและส่วนประกอบของรายงานทางวิชาการให้นักศึกษาได้ทราบพร้อมกำหนดหัวข้อ และชื่อเรื่องรายงาน

3.2 นักศึกษาศึกษา ค้นคว้า และสืบค้นหาข้อมูลประกอบการจัดทำรายงานทางวิชาการจากแหล่งข้อมูลทั้งภายในและภายนอกชั้นเรียน ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อสารสนเทศ และฐานข้อมูลในหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยรามคำแหง

3.3 นักศึกษาจัดทำรายงานทางวิชาการตามรูปแบบและส่วนประกอบของรายงานทางวิชาการที่กำหนดไว้

3.4 ผู้วิจัยวิเคราะห์รายงานทางวิชาการของนักศึกษา จำนวน 64 ฉบับ ตามเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนรายงานทางวิชาการ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำรายงานทางวิชาการของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 64 ฉบับ มาวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนรายงานทางวิชาการทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านการเรียบเรียงความคิด 3) ด้านการใช้ภาษา และ 4) ด้านการใช้แหล่งข้อมูลที่ผู้วิจัยสังเคราะห์จาก (Seabson, 1997; Suwanthada, Mosikrat & Sungsi 2011; Lecture of Department of Library Science, 2012; Sriyabhaya, 2014; Thongsumrit & Yoo-yen, 2019) โดยนับความถี่ (จำนวนครั้งที่พบปัญหา) เพื่อหาร้อยละของความถี่ในแต่ละด้าน โดยนำเสนอข้อมูลแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผู้วิจัยลงรหัสรายงานของนักศึกษา (ฉบับที่ 1-64)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรายงานทางวิชาการของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 64 ฉบับ พบปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการ 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านการเรียบเรียงความคิด 3) ด้านการใช้ภาษา และ 4) ด้านการใช้แหล่งข้อมูล ซึ่งสอดคล้องกับประเด็นที่ผู้วิจัยสังเคราะห์จาก Seabson, (1997); Suwanthada, Mosikrat & Sungsi (2011); Lecture of Department of Library Science, (2012); Sriyabhaya (2014); Thongsumrit & Yoo-Yen (2019)

ในการนี้ ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิจัย โดยไม่สามารถแสดงตัวอย่างได้ครบถ้วน แต่จะนำเสนอผลการวิจัยทั้งหมดที่ค้นพบจากผลการวิจัย ขอยกตัวอย่างบางประเด็นในแต่ละหัวข้อ ดังนี้

นักศึกษาสาขานิติศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านการใช้แหล่งข้อมูลมากที่สุด พบจำนวน 1,523 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.39 รองลงมาคือด้านการใช้ภาษา พบจำนวน 439 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.14 ด้านเนื้อหา พบจำนวน 213 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.29 และด้านการเรียบเรียงความคิดพบน้อยที่สุด จำนวน 119 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.19 ตามลำดับ ดังแสดงภาพรวมในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ความถี่ และร้อยละของปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการ

ปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการ	ความถี่ (จำนวนครั้ง)	ร้อยละ
1. ด้านเนื้อหา	213	9.29
2. ด้านการเรียบเรียงความคิด	119	5.19
3. ด้านการใช้ภาษา	439	19.14
4. ด้านการใช้แหล่งข้อมูล	1,523	66.39
รวม	2,294	100

จากข้อมูลในตารางที่ 1 เมื่อพิจารณาโดยจำแนกตามองค์ประกอบของการเขียนรายงานทางวิชาการทั้ง 4 ด้าน พบว่า นักศึกษาสาขานิติศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในแต่ละด้าน ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา

เนื้อหา หมายถึง การกำหนดชื่อเรื่อง หัวข้อ และรายละเอียดของเนื้อหาสาระถูกต้องและครบถ้วน นำเสนอเนื้อหาตามส่วนประกอบและรูปแบบรายงานทางวิชาการได้อย่างถูกต้อง จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักศึกษามีปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านเนื้อหา 3 ประเด็น โดยประเด็นที่พบปัญหามากที่สุด คือ การนำเสนอเนื้อหา จำนวน 87 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.85 รองลงมาคือ การกำหนดชื่อเรื่องและหัวข้อพบจำนวน 72 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.80 และรูปแบบและส่วนประกอบของรายงานพบน้อยที่สุด จำนวน 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.35 โดยแสดงรายละเอียดจำแนกรายด้านในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความถี่ และร้อยละของปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านเนื้อหา

ด้านเนื้อหา	ความถี่ (จำนวนครั้ง)	ร้อยละ
1. การกำหนดชื่อเรื่องและหัวข้อ	72	33.80
2. การนำเสนอเนื้อหา	87	40.85
3. รูปแบบและส่วนประกอบของรายงาน	54	25.35
รวม	213	100

จากตารางที่ 2 อธิบายลักษณะของปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านเนื้อหาทั้ง 3 ประเด็น ดังนี้

1.1 การกำหนดชื่อเรื่องและหัวข้อ คือ การกำหนดชื่อเรื่อง/ชื่อรายงาน หัวข้อย่อยสอดคล้องกับขอบเขตที่ศึกษา ซึ่งพบ 2 ประเด็น ได้แก่ การกำหนดชื่อรายงานไม่ตรงกับขอบเขตที่ศึกษา และกำหนดหัวข้อย่อยไม่สอดคล้องกับชื่อรายงาน ดังนี้

1.1.1 การกำหนดชื่อรายงานไม่ตรงกับขอบเขตที่ศึกษา เช่น

“ภูมิปัญญาจังหวัดนครศรีธรรมราช” (ฉบับที่ 9) “ภูมิปัญญาเพลงกล่อมเด็กของจังหวัดบุรีรัมย์” (ฉบับที่ 44) “ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของจังหวัดพัทลุง” (ฉบับที่ 17)

ตัวอย่างดังกล่าว นักศึกษากำหนดชื่อรายงานไม่ตรงกับขอบเขตที่ศึกษา ซึ่งขอบเขตที่ศึกษาจำกัดเฉพาะ ภูมิปัญญาทางภาษาของแต่ละจังหวัดตามภูมิลำเนา ควรแก้เป็น “ภูมิปัญญาทางภาษาในจังหวัดนครศรีธรรมราช” “ภูมิปัญญาทางภาษาในจังหวัดบุรีรัมย์” “ภูมิปัญญาทางภาษาในจังหวัดพัทลุง”

1.1.2 การกำหนดหัวข้อย่อยไม่สอดคล้องกับชื่อรายงาน เช่น

“ภูมิปัญญาทางภาษาของจังหวัดเชียงราย-ผ้าทอของชาวไทลื้อ” (ฉบับที่ 2)

“ภูมิปัญญาทางภาษาของจังหวัดชุมพร-โบราณสถานและโบราณวัตถุ” (ฉบับที่ 33)

“ภูมิปัญญาไทยของจังหวัดพัทลุง-ภาษาถิ่นใต้” (ฉบับที่ 24)

ตัวอย่างข้างต้นพบว่า นักศึกษากำหนดหัวข้อย่อยที่ไม่สอดคล้องกับหัวข้อรายงาน ฉบับที่ 2 และฉบับที่ 33 จะต้องแก้เป็น “ภูมิปัญญาทางภาษาของจังหวัดเชียงราย-ภาษาถิ่น (เชียงราย)” “ภูมิปัญญาทางภาษาของจังหวัดชุมพร-ภาษาถิ่น (ชุมพร)” เพราะจุดมุ่งหมายของรายวิชา CTH 3108 มุ่งศึกษาเฉพาะภูมิปัญญาด้านภาษา ส่วนฉบับที่ 24 จะต้องกำหนดหัวข้อย่อยที่ศึกษาเฉพาะภาษาถิ่นในจังหวัดพัทลุงเท่านั้น เพราะให้สอดคล้องกับหัวข้อรายงาน ที่สำคัญภาษาถิ่นใต้ในบางจังหวัดมีการใช้คำแตกต่างกัน จะต้องแก้เป็น “ภูมิปัญญาไทยของจังหวัดพัทลุง-ภาษาถิ่น (พัทลุง)”

1.2 การนำเสนอเนื้อหา คือ การนำเสนอเนื้อหาครบถ้วน สมบูรณ์ และสอดคล้องกับชื่อเรื่อง หัวข้อหลัก และหัวข้อย่อย ซึ่งพบ 3 ประเด็น ได้แก่ นำเสนอข้อมูลในรายงานไม่ครบ ข้อมูลไม่สอดคล้องกับหัวข้อย่อย และข้อมูลไม่เป็นจริง ดังนี้

1.2.1 นำเสนอข้อมูลไม่ครบ เช่น

“ย่อหน้าที่ 2 กล่าวถึงความหมายและความแตกต่างสำนวน ภาษิต และคำพังเพย” (ฉบับที่ 60)

“ย่อหน้าที่ 6 กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปริศนาคำทาย” (ฉบับที่ 55)

“ย่อหน้าที่ 4 กล่าวถึงคุณค่าด้านวัฒนธรรมและประเพณี” (ฉบับที่ 30)

ตัวอย่างข้างต้น ฉบับที่ 60 มีปัญหาการนำเสนอข้อมูลไม่ครบของ คือ ขาดการอธิบายความแตกต่างสำนวน ภาษิต และคำพังเพย ส่วนฉบับที่ 55 ขาดการอธิบายความสำคัญของปริศนาคำทาย และ ฉบับที่ 30 ขาดการวิเคราะห์คุณค่าด้านประเพณีที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็กภาคกลาง

1.2.2 ข้อมูลไม่สอดคล้องกับหัวข้อ เช่น

“ย่อหน้าที่ 3 หัวข้อ ความสำคัญของเพลงกล่อมเด็ก ...เพลงกล่อมเด็กนำไปใช้ร้องกล่อมเด็กขณะนอนหลับ ใช้ปลอบเด็กหุ่ยร้องไห้ และอาจจะใช้หยอกเด็ก...” (ฉบับที่ 40)

“ย่อหน้าที่ 2 หัวข้อประเภทของตำนานพื้นบ้าน ...ตำนานพื้นบ้านแบ่งเป็น 4 ประเภท คือ อบรมสั่งสอน อธิบายสถานที่ ให้ความรู้ และเข้าใจประวัติศาสตร์...” (ฉบับที่ 5)

ตัวอย่างข้างต้น ฉบับที่ 5 ได้อธิบายตำนานพื้นบ้านไม่ตรงกับหัวข้อประเภทของตำนานพื้นบ้าน เพราะการอบรมสั่งสอน อธิบายสถานที่ ให้ความรู้ และเข้าใจประวัติศาสตร์ เป็นการอธิบายถึงคุณค่าและการนำไปประยุกต์ใช้ ส่วนฉบับที่ 40 มีปัญหาเรื่องการนำเสนอจุดประสงค์ของเพลงกล่อมเด็กในหัวข้อความสำคัญของเพลงกล่อมเด็ก

1.2.3 ข้อมูลไม่เป็นจริง พบว่า ปัญหาการนำเสนอข้อมูลไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงตามความเป็นจริง อาจเกิดจากการสับสน หรือแหล่งข้อมูลไม่น่าเชื่อถือ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ย่อหน้าที่ 3 ...การนำสำนวนและภาษาไปประยุกต์ใช้จัดการเรียนรู้ภาษาไทย คือ การนำสำนวนและภาษาไปช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้ประกอบการพูด...” (ฉบับที่ 18)

“ย่อหน้าที่ 1 ...โครงสร้างของปริศนาคำทายมี 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนต้น ส่วนเนื้อหา และส่วนท้าย คือ อะไรเอ๋ย สัตินเดินมาหลังคามุงกระเบื้อง...” (ฉบับที่ 21)

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษานำเสนอข้อมูลคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงที่กล่าวว่า สำนวนและภาษานำไปใช้ได้เฉพาะประกอบการพูด แต่ยังสามารถนำไปใช้พัฒนาการเขียน การอ่าน การแก้ปัญหา เห็นได้จากงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์จำนวนมาก ส่วนฉบับที่ 21 มีปัญหากับอธิบายความให้ชัดเจน ปริศนาคำทายบางสำนวนก็ไม่ได้มีส่วนประกอบครบทั้ง 3 ส่วน เช่น ตีนน้อย ฮ้อยยาว แม่นหยิ่ง (เกวียน) หรือ ซวานาก็ไม่ใช่ ชาวไร่ก็ไม่เชิง หวานพีชไม่ดี หนีตำรวจเปิดเปิง (คนเล่นถั่ว)

1.3 รูปแบบและส่วนประกอบของรายงาน คือ จัดทำรายงานทางวิชาการที่มีส่วนประกอบครบถ้วนและถูกต้องตามส่วนประกอบของรายงาน ซึ่งพบ 3 ประเด็น ได้แก่ เพิ่มหัวข้อ/ประเด็นไม่เกี่ยวข้อง จัดทำรายงานไม่ครบตามส่วนประกอบ และใช้รูปแบบอื่นจัดทำรายงานทางวิชาการ ดังนี้

1.3.1 เพิ่มหัวข้อ/ประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้อง พบว่า นักศึกษาได้เพิ่มหัวข้อ/ประเด็นที่ไม่จำเป็นในรายงาน อาจทำให้นักศึกษาเสียเวลาในการค้นหาข้อมูลเพื่อนำเสนอโดยไม่จำเป็น และส่งผลทำให้การจัดทำรายงานไม่เสร็จตามเวลาที่กำหนด เช่น

“ฉบับที่ 21 ได้เพิ่มหัวข้อ ภูมิทัศน์ของจังหวัดลำพูน-ภูมิปัญญาทางภาษาของจังหวัดลำพูน” (ฉบับที่ 21)

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษากำหนดหัวข้อเพิ่มโดยไม่จำเป็น คือ ภูมิทัศน์ของจังหวัดลำพูน แม้ว่าหัวข้อดังกล่าวจะช่วยทำให้เข้าใจสภาพภูมิหลังของจังหวัดลำพูนก็ตาม แต่ก็ยังไม่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของชาวลำพูนผ่านภาษาและวรรณกรรมมากเท่าที่ควร จึงทำให้รายงานฉบับดังกล่าวมีเนื้อหามากและหัวข้อที่เพิ่มมาไม่ได้ช่วยขยายความหรือสนับสนุนหัวข้ออื่น ๆ

1.3.2 จัดทำรายงานไม่ครบตามส่วนประกอบ ปัญหาการจัดทำรายงานไม่ครบตามส่วนประกอบ เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่คล้ายกับข้อ 1.3.1 ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า อาจเกิดจากการพิมพ์ก็เป็นได้ เช่น

“ฉบับที่ 33 เรื่อง ภูมิปัญญาทางภาษาในจังหวัดขอนแก่น ขาดการให้ข้อมูลในหัวข้อ เพลงกล่อมเด็ก”

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษานำเสนอข้อมูลในหัวข้อเพลงกล่อมเด็ก ซึ่งในหน้าสารบัญผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อดังกล่าวไว้ แต่ขาดการนำเสนอในส่วนของเนื้อหา จึงทำให้หัวข้อดังกล่าวไม่มีข้อมูล

ของเพลงกล่อมเด็กของจังหวัดขอนแก่น ผู้วิจัยเห็นว่า อาจเกิดจากการพิมพ์หรือการนำเสนอข้อมูล เพราะในจังหวัดขอนแก่นมีเพลงกล่อมเด็กที่น่าสนใจและควรนำเสนอข้อมูล

1.3.3 ใช้รูปแบบอื่นจัดทำรายงานทางวิชาการ พบว่า นักศึกษาเลือกใช้รูปแบบอื่น เช่น ปกนอก ปกใน การอ้างอิงทั้งในเนื้อหา และบรรณานุกรม เพื่อนำเสนอข้อมูลในรายงาน ทำให้รายงาน แตกต่างจากนักศึกษาคนอื่น เช่น

“ฉบับที่ 52 เลือกใช้รูปแบบการอ้างอิงในเนื้อหา (ชื่อ: พ.ศ.) คือ (สุกัญญา สุขฉายา: 2556) และอ้างอิงท้ายเล่ม คือ ชื่อ-นามสกุล.ชื่อเรื่อง.พิมพ์ครั้งที่.สถานที่พิมพ์.โรงพิมพ์.ปีพ.ศ.ที่พิมพ์”

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาเลือกใช้รูปแบบการอ้างอิงอื่นที่ไม่ตรงตามคำสั่งที่กำหนดไว้ คือ APA 6th เป็นรูปแบบในการจัดทำรายงานทางวิชาการ พบว่ามีรายงานจำนวน 3 ฉบับที่ใช้รูปแบบอื่น ในการจัดทำรายงาน อย่างไรก็ตาม การที่ผู้วิจัยให้ผู้เรียนคุ้นชินกับรูปแบบการอ้างอิง APA 6th ซึ่งเป็นรูปแบบที่นิยมใช้ในการเขียนอ้างอิงหนังสือ ตำรา และวารสารทั่วไป เป็นการฝึกฝนให้ผู้เรียนได้จดจำ และนำไปใช้ได้ถูกต้อง

2. ด้านการเรียบเรียงความคิด

การเรียบเรียงความคิด หมายถึง การเรียบเรียงข้อมูลอย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกับหัวข้อหลักและหัวข้อย่อย เชื่อมโยงความคิดของตนเองเพื่อนำเสนอข้อมูลตามหลักเหตุผล ความสำคัญ ตามลำดับเวลาหรือเหตุการณ์ และขยายความคิดและแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นที่ค้นพบจาก ข้อมูล จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษามีปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านเนื้อหา 3 ประเด็น โดยประเด็นที่พบปัญหามากที่สุด คือ การลำดับความคิด จำนวน 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.18 รองลงมา คือ การขยายความคิด พบจำนวน 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.09 และการเชื่อมโยงความคิดพบน้อยที่สุดจำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.73 โดยมีรายละเอียดจำแนกรายด้านใน ตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ความถี่ และร้อยละของปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านการเรียบเรียงความคิด

ด้านการเรียบเรียงความคิด	ความถี่ (จำนวนครั้ง)	ร้อยละ
1. การลำดับความคิด	49	41.18
2. การเชื่อมโยงความคิด	33	27.73
3. การขยายความคิด	37	31.09
รวม	119	100

จากตารางที่ 3 อธิบายลักษณะของปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านการเรียบเรียงความคิดทั้ง 3 ประเด็น ดังนี้

2.1 การลำดับความคิด คือ การเรียบเรียงความคิดตามลำดับข้อมูลอย่างต่อเนื่องและสัมพันธ์กับหัวข้อหลักและหัวข้อย่อย ซึ่งพบ 2 ประเด็น ได้แก่ ข้อมูลไม่สัมพันธ์กับหัวข้อหลักและหัวข้อย่อย และลำดับข้อมูลไม่ต่อเนื่อง เช่น

2.1.1 ข้อมูลไม่สัมพันธ์กับหัวข้อหลักและหัวข้อย่อย เช่น

“ปริศนาคำทายมีความสำคัญต่อการนำไปใช้อบรมสั่งสอน พัฒนาทักษะการคิด และการอ่านออกเสียงซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับเด็กระดับอนุบาลและประถมศึกษาตอนต้น เนื่องจากปริศนาคำทายมีที่มาจากการเล่นผะหมี่ในสมัยรัชกาลที่ 5...” (ฉบับที่ 39)

ตัวอย่างข้างต้น มีปัญหาการลำดับข้อมูลตามความสำคัญและให้ความสอดคล้องของหัวข้อหลักและหัวข้อย่อย เนื่องจากนำเสนอความสำคัญของปริศนาคำทายก่อนข้อมูลที่มาหรือความเป็นของปริศนาคำทาย

2.1.2 ลำดับข้อมูลไม่ต่อเนื่อง เช่น

“หน้าที่ 12 นำเสนอหัวข้อ ความเป็นมาของนิทานพื้นบ้านของจังหวัดพะเยา ต่อมาในหน้าที่ 13 นำเสนอหัวข้อ จุดประสงค์ของการแต่งนิทานพื้นบ้าน และความหมายของนิทานพื้นบ้านจังหวัดพะเยา และในหน้าที่ 14 นำเสนอหัวข้อ ความสำคัญของนิทานพื้นบ้านจังหวัดพะเยา” (ฉบับที่ 56)

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาคควรกำหนดร่างรายงาน โดยการกำหนดและลำดับหัวข้อที่จะนำเสนอในรายงานก่อน เพื่อให้เนื้อหาและข้อมูลต่อเนื่องตลอดทั้งเล่ม ทั้งนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเนื้อหาและความต่อเนื่องของข้อมูล ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย

2.2 การเชื่อมโยงความคิด คือ การลำดับและเชื่อมโยงย่อหน้าให้ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ซึ่งพบ 2 ประเด็น ได้แก่ การเชื่อมโยงย่อหน้า และการลำดับย่อหน้า เช่น

2.2.1 การลำดับย่อหน้า เช่น

“บรรดาชาวบ้านในท้องถิ่นได้สร้างสรรค์เพลงพื้นบ้านเพื่อใช้ขับร้อง บางเพลงมีฉันทลักษณ์เหมือนกัน หรืออาจจะไม่เหมือนกัน บางเพลงมีจำนวนคำในวรรคน้อย บางเพลงมีจำนวนคำในวรรคมากต่างกันออกไป จึงนับว่า เพลงพื้นบ้านภาคกลางมีฉันทลักษณ์ไม่แน่นอนตายตัว ขึ้นอยู่กับผู้แต่ง เพลงพื้นบ้านมีจำนวนมากในบริเวณภาคกลางของไทยทั้ง 14 จังหวัด โดยเฉพาะในจังหวัดสุพรรณบุรี สิงห์บุรี กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ปราชินบุรี ซึ่งอาจจะพบเพลงพื้นบ้านหลายประเภท เช่น เพลงสงฟาง เพลงหน้าเอย เพลงร้อยพรรษา เป็นต้น” (ฉบับที่ 46)

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาต้องการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับภาพรวมของเพลงพื้นบ้านและลักษณะของเพลงพื้นบ้านภาคกลาง แต่ควรนำเสนอภาพรวมของเพลงพื้นบ้านภาคกลางในย่อหน้าที่ 2 ก่อนย่อหน้าที่ 1 ซึ่งกล่าวถึงลักษณะของเพลงพื้นบ้าน ทำให้ตัวอย่างดังกล่าวมีปัญหาเรื่องการลำดับย่อหน้าซึ่งควรให้ความสำคัญกับข้อมูลที่นำเสนอ

2.2.2 การเชื่อมโยงย่อหน้า เช่น

“เพลงกล่อมเด็ก คือ เพลงที่ผู้ใหญ่ใช้ร้องเพื่อกล่อมเด็กขณะนอนหลับ

เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินและสนุกสนาน

เพลงปลอบเด็ก คือ เพลงที่ผู้ใหญ่ใช้ร้องเพื่อปลอบให้เด็กหยุดร้องไห้

เพลงประกอบการละเล่น คือ เพลงที่ใช้ร้องเล่น หรือร้องพร้อม ๆ กับการละเล่น” (ฉบับที่ 6)

ตัวอย่างข้างต้น เป็นการกล่าวถึงประเภทของเพลงสำหรับเด็ก แต่ละย่อหน้าขาดการเชื่อมโยงเนื้อหาของย่อหน้า ทำให้เนื้อหาแต่ละย่อหน้าขาดเป็นตอน ๆ เรียกว่า สัมพันธภาพ

2.3 การขยายความคิด คือ การขยายความเนื้อหาที่สัมพันธ์และสอดคล้องกับชื่อเรื่อง หัวข้อหลัก และหัวข้อย่อย ซึ่งพบจำนวนน้อยที่สุดในด้านการเรียบเรียงความคิด เช่น

“ประโยชน์จากการศึกษาภาษาถิ่นโคราช มีดังนี้

1. ทำให้เข้าใจวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชาวบ้านในจังหวัดนครราชสีมา
2. ทำให้เข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาถิ่นอีสานกับภาษาถิ่นโคราช
3. เป็นแนวทางในการศึกษาวรรณคดีโบราณและวรรณกรรมท้องถิ่นภาคอีสาน
4. เป็นแนวทางในการพัฒนาการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานให้นักเรียน”

(ฉบับที่ 49)

ตัวอย่างข้างต้น เป็นการกล่าวถึงประโยชน์ของการศึกษาภาษาถิ่นโคราช แต่ยังขาดการขยายความในแต่ละหัวข้อ หรืออาจจะสร้างประโยคขยายความเพื่อขยายประโยคใจความสำคัญในแต่ละหัวข้อให้ครบ เพื่อเป็นแนวทางให้แก่ผู้อ่าน หรือผู้สนใจได้กระจ่างชัดยิ่งขึ้น

3. ด้านการใช้ภาษา

การใช้ภาษา หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ทั่วไปและศัพท์เฉพาะได้ตรงตามความหมาย ผู้กระโดดกระซิบ สื่อความได้ชัดเจน และถูกต้องตามหลักภาษา เขียนสะกดคำ และเว้นวรรค และเครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง การวิเคราะห์ข้อมูลจากรายงานทางวิชาการ พบว่า นักศึกษามีปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านการใช้ภาษา 4 ประเด็น โดยประเด็นที่พบปัญหามากที่สุด คือ กลไกภาษา จำนวน 229 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.19 รองลงมาคือ การเลือกใช้คำ พบจำนวน 115 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.20 ระดับภาษา พบจำนวน 61 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.90 และการใช้ประโยค พบน้อยที่สุด จำนวน 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.74 ตามลำดับ โดยมีรายละเอียดแต่ละด้านในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความถี่ และร้อยละของปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านการใช้ภาษา

ด้านการใช้ภาษา	ความถี่ (จำนวนครั้ง)	ร้อยละ
1. การเลือกใช้คำ	115	26.20
2. การใช้ประโยค	34	7.74
3. ระดับภาษา	61	13.90
4. กลไกทางภาษา	229	52.16
รวม	439	100

จากตารางที่ 4 อธิบายลักษณะของปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านการใช้ภาษา ทั้ง 3 ประเด็น ดังนี้

3.1 การเลือกใช้คำ คือ การเลือกใช้คำตรงตามความหมายมากที่สุดคือ ใช้คำไม่ตรงความหมาย เพราะบางคำมีความหมายใกล้เคียงกันเป็นจำนวนมาก ทำให้เข้าใจผิด เช่น

“ย่อหน้าที่ 2 การเผยแพร่กระจายของเพลงพื้นบ้านทำให้พบข้อมูลเกี่ยวกับเพลงพื้นบ้านจำนวนมาก เช่น จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดนครปฐม จังหวัดกาญจนบุรี...” (ฉบับที่ 7)

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาเลือกใช้คำว่า เผยแพร่ หมายถึง การโฆษณาให้แพร่หลาย ในที่นี้ควรใช้คำว่า แพร่ หมายถึง กระจายออกไป เมื่อนำมารวมกับคำว่า กระจาย จะได้คำว่า

แพร่กระจาย ทำให้ฉบับที่ 7 นักศึกษาเลือกใช้คำไม่ตรงตามความหมาย ทำให้ความหมายไม่ถูกต้อง อีกตัวอย่างก็เป็นการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น

“ย่อหน้าที่ 5 ...ดังนั้น ในฐานะเป็นครูภาษาไทยควรปลูกฝังให้นักเรียนระดับการศึกษา ขั้นพื้นฐานเกิดความตระหนัก ห่วงเหิน และอนุรักษ์ภูมิปัญญาทางภาษาที่ปรากฏในจังหวัดมุกดาหาร โดยการรื้อฟื้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภูมิปัญญาทางภาษา เช่น เพลงกล่อมเด็ก ภาษาถิ่น นิทานพื้นบ้าน” (ฉบับที่ 18)

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาเลือกใช้คำว่า รื้อฟื้น หมายถึง เอาขึ้นมาทำใหม่ ในที่นี้ควรใช้คำว่า ฟื้นฟู หมายถึง ทำให้กลับมาเจริญขึ้นใหม่

3.2 การใช้ประโยค คือ การผูกประโยคถูกต้องตามโครงสร้างหลักภาษา การใช้รูปประโยค หรือสำนวนภาษาต่างประเทศ ซึ่งพบ 2 ประเด็น ได้แก่ การใช้รูปประโยคหรือสำนวนต่างประเทศ และเขียนประโยคไม่จบกระแสความ เช่น

3.2.1 การใช้รูปประโยคหรือสำนวนต่างประเทศ เช่น

“...เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูภาษาไทยควรสนใจและอนุรักษ์มรดกภูมิปัญญาทางภาษา” (ฉบับที่ 60)

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาผูกประโยคโดยใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ ควรแก้เป็น ครูภาษาไทย ควรสนใจและอนุรักษ์มรดกภูมิปัญญาทางภาษา

3.2.2 เขียนประโยคไม่จบกระแสความ เช่น

“นักเรียนส่วนใหญ่คิดว่าการอนุรักษ์ภูมิปัญญาทางภาษาเป็นเรื่องยากและเป็นหน้าที่ของตนเอง”(ฉบับที่ 6)

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาเขียนประโยคไม่จบกระแสความ ควรแก้เป็น นักเรียนส่วนใหญ่ คิดว่าการอนุรักษ์ภูมิปัญญาทางภาษาเป็นเรื่องยากและเป็นหน้าที่ของตนเอง มักละเลยและไม่เห็นคุณค่าของภูมิปัญญาทางภาษาอยู่เสมอ

3.3 ระดับภาษา คือ ใช้ภาษาตรงตามระดับภาษา พบว่า การใช้ภาษาผิดระดับ เนื้อหา ส่วนมากมีการใช้ภาษาระดับสนทนาเป็นจำนวนมาก เนื่องจากข้อมูลที่ได้รับอาจจะมาจากหลายแหล่ง เช่น เอกสาร ตำรา หรือข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ทำให้ยึดติดถ้อยคำ หรือรูปประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น

“...เกิดจากที่ชาวบ้านชุมชนวัดทองในนัดประชุมในตอนค่ำทุกอาทิตย์ เพื่อระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์เพลงประกอบการเล่นที่มีลักษณะเฉพาะของอำเภอชาติ....” (ฉบับที่ 52)

ตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาใช้ระดับสนทนา สังเกตจากคำว่า “ตอนค่ำ” คือ ตอนเย็น “ทุกอาทิตย์” คือ ทุกสัปดาห์

3.4 กลไภภาษา คือ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน ตัวเลข และการเว้นวรรคตอนซึ่งพบ 4 ประเด็น ได้แก่ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมาย การใช้ตัวเลข และการเว้นวรรคตอน เช่น

3.4.1 การสะกดผิด พบมากที่สุด คือ สะกดพยัญชนะ สระ ตัวการ์นต์ เช่น

“เพลงแห่งนางแมว เขียนเป็น เพลงแห่งนางแมว” (ฉบับที่ 29) “นิทานปรัมปรา เขียนเป็น นิทานปรัมปรา” (ฉบับที่ 4) “พงศาวดาร เขียนเป็น พงษาวดาร” (ฉบับที่ 51)

3.4.2 ใช้เครื่องหมายผิด พบมากที่สุด คือ ยัติภังค์ (-) การันต์ (ˆ) จุลภาค (,) เช่น “ประสพ-การณ์” (ฉบับที่ 6) “ราชบัณฑิตยสถาน” (ฉบับที่ 30) “เพลงพื้นบ้านที่พบในจังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนมาก คือ เพลงอีแซว, เพลงสงฟาง, เพลงปฏิพากย์” (ฉบับที่ 11)

3.4.3 การเว้นวรรคตอน เช่น

“ชาวบ้านในจังหวัดสงขลาส่วนใหญ่มักจะเล่าเรื่องราวของ เกาะหนูเกาะแมงใน
รูปแบบของนิทานมากกว่าตำนาน เพราะเน้นความสนุกสนาน เพลิดเพลิน” (ฉบับที่ 33)

ตัวอย่างข้างต้น ควรแก้เป็น ชาวบ้านในจังหวัดสงขลาส่วนใหญ่มักจะเล่าเรื่องราว
ของ เกาะหนูเกาะแมงในรูปแบบของนิทานมากกว่าตำนาน เพราะเน้นความสนุกสนาน เพลิดเพลิน

“เสือไล่วัวเป็นการละเล่นที่พบในจังหวัดชลบุรี การเล่นเสือไล่วัวเป็นการนำ
พฤติกรรมเสือที่ชอบแอบมาขโมยวัวไปกินมา ดัดแปลงเป็นการละเล่น” (ฉบับที่ 48)

ตัวอย่างข้างต้น ควรแก้เป็น “เสือไล่วัวเป็นการละเล่นที่พบในจังหวัดชลบุรี โดยจะนำ
พฤติกรรมของเสือที่ชอบแอบมาขโมยวัวไปกินมาดัดแปลงเป็นการละเล่น”

3.4.4 การใช้ตัวเลข เช่น

“เมื่อจำแนกนิทานพื้นบ้านที่พบในจังหวัดลำปางตามประเภทของนิทานที่กำหนดไว้
ผู้เขียนสรุปได้ว่า นิทานพื้นบ้านในจังหวัดลำปางมีทั้งหมด 4 ประเภท 14 เรื่อง” (ฉบับที่ 22)

ตัวอย่างข้างต้น เกิดปัญหาการเขียนตัวเลขสลับกัน ควรแก้ไขเป็น จำนวน 41 เรื่อง

“...ตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2553-2563) มีงานวิจัยและวิทยานิพนธ์จำนวน
มากที่นำตำนานพื้นบ้านไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย การคิด และผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน” (ฉบับที่ 45)

ตัวอย่างข้างต้น เขียนตัวเลขเกิน คือ 25633 ควรแก้เป็น 2563

“ผู้เขียนได้ศึกษาเพลงสำหรับเด็กที่ปรากฏในจังหวัดยโสธร พบว่ามีทั้งหมด ๔ ประเภท
ได้แก่ 1) เพลงกล่อมเด็ก 2) เพลงหยอกเด็ก 3) เพลงปลอบเด็ก และ 4) เพลงประกอบการละเล่น”

ตัวอย่างข้างต้น พบปัญหาการใช้เลขไทยปนกับเลขอารบิก

4. ด้านการใช้แหล่งข้อมูล

การใช้แหล่งข้อมูล หมายถึง การคัดเลือกข้อมูลประกอบการเขียนรายงานได้นำเชื่อถือ
การอ้างอิงข้อมูลและหลักฐานมาสนับสนุนเหตุผลตามหลักการอ้างอิงทางวิชาการได้ถูกต้อง อ้างอิง
ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายที่มีปริมาณมากพอตามรูปแบบการอ้างอิงตลอดทั้งรายงาน
การวิเคราะห์ข้อมูลจากรายงานทางวิชาการ พบว่า นักศึกษามีปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการ
ในด้านการใช้แหล่งข้อมูล 3 ประเด็น โดยประเด็นที่พบปัญหามากที่สุด คือ การอ้างอิงข้อมูล
จำนวน 752 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.38 รองลงมาคือ รูปแบบการอ้างอิง พบจำนวน 409 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 26.85 และการคัดเลือกข้อมูลพบน้อยที่สุด จำนวน 362 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.77
โดยจำแนกรายละเอียดรายด้านในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ความถี่ และร้อยละของปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านการใช้แหล่งข้อมูล

ด้านการใช้แหล่งข้อมูล	ความถี่ (จำนวนครั้งที่พบ)	ร้อยละ
1. การคัดเลือกข้อมูล	362	23.77
2. การอ้างอิงข้อมูล	752	49.38
3. รูปแบบการอ้างอิง	409	26.85
รวม	1,523	100

จากตารางที่ 5 อธิบายลักษณะของปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในด้านการใช้แหล่งข้อมูลทั้ง 3 ประเด็น ดังนี้

4.1 การคัดเลือกข้อมูล คือ การคัดเลือกข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ซึ่งพบว่า นักศึกษาเลือกข้อมูลจากเว็บไซต์ซึ่งไม่ใช่เว็บไซต์ขององค์กร หรือสถาบันที่น่าเชื่อถือ เช่น

“ฉบับที่ 8 นักศึกษาทำรายงานในหัวข้อ ภูมิปัญญาทางภาษาในจังหวัดแพร่ ข้อมูลส่วนมากนำมาจากเว็บไซต์ที่ไม่ระบุงค์กร”

ตัวอย่างข้างต้น ควรสืบค้นหาข้อมูลจากหน่วยงานราชการ หรือองค์กรในจังหวัดแพร่ หรือพิพิธภัณฑ์ของจังหวัด เพื่อสืบค้นหาข้อมูลเอกสาร ซึ่งนับว่ามีความน่าเชื่อถือมากกว่าข้อมูลจากเว็บไซต์ที่ไม่สามารถระบุงค์กรได้

4.2 การอ้างอิงข้อมูล คือ การอ้างอิงข้อมูลถูกต้องตามแหล่งที่มา ซึ่งพบว่า อ้างอิงจากแหล่งข้อมูลเพียงแหล่งเดียว เช่น อ้างอิงหนังสือเล่มเดียว หรือเอกสารของหน่วยงาน โดยขาดการสังเคราะห์และนำเสนอใหม่ เช่น

“ฉบับที่ 17 นักศึกษาทำรายงานหัวข้อ ภูมิปัญญาทางภาษาในจังหวัดขอนแก่น ซึ่งนักศึกษาเลือกอ้างอิงข้อมูลเฉพาะวิทยานิพนธ์ของ จารุณี กองพลพรหม (2519) และข้อมูลจากเว็บไซต์ของกระทรวงวัฒนธรรมตลอดทั้งรายงาน”

ตัวอย่างข้างต้น ควรหาข้อมูลจากหนังสือ ตำรา หรือบทความเกี่ยวข้องกับคติชนภาคอีสาน วรรณกรรมอีสาน หรือมรดกทางวัฒนธรรมภาคอีสาน หรือเอกสารจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เผยแพร่ทางเว็บไซต์ เพื่อสังเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอในรายงานให้มีความหลากหลาย

4.3 รูปแบบการอ้างอิง คือ การเขียนอ้างอิงทั้งในเนื้อหาและบรรณานุกรมถูกต้องตามรูปแบบ APA^{6th} พบว่า ความสม่ำเสมอในการอ้างอิง อ้างอิงในเนื้อหา และบรรณานุกรม

4.3.1 ความสม่ำเสมอในการอ้างอิง เช่น

ฉบับที่ 39 ใช้การอ้างอิงหลายรูปแบบตลอดทั้งเล่ม ได้แก่ บุพผา บุญทิพย์ (2520); นพคุณ คุณาชีวะ (2519: 33); ประมินทร์ จารุวร (2549, หน้า 20); เสาวลักษณ์ อนันตศานต์, น. 41)

ตัวอย่างข้างต้น ควรเลือกรูปแบบการอ้างอิงแบบเดียว เพื่อความสม่ำเสมอตลอดทั้งรายงาน

4.3.2 อ้างอิงในเนื้อหา เช่น

ฉบับที่ 52 นักศึกษาอ้างอิงข้อมูลจากหนังสือของ ประคอง นิมานเหมินท์ (2551, น. 7) แต่ไม่พบข้อมูลในบรรณานุกรม

ตัวอย่างข้างต้น เป็นการอ้างอิงข้อมูลเฉพาะในเนื้อหา แต่ไม่ได้นำมาเขียนไว้ในบรรณานุกรม จึงทำให้ข้อมูลไม่สมบูรณ์และไม่ถูกต้อง

ฉบับที่ 17 “...(ประคอง นิมมานเหมินท์, 2551) แบ่งประเทศของนิทานพื้นบ้านไว้ 12 ประเภท...”

ตัวอย่างข้างต้น พบปัญหาการอ้างอิงชื่อผู้เขียนและปีที่พิมพ์ไว้ในวงเล็บหน้าข้อความที่ยกมาอ้างอิง

4.3.3 บรรณานุกรม เช่น

สุกัญญา สุจฉายา. (2556). ผู้สืบทอดเป็นผู้ถือครอง มิใช่เจ้าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม. วารสารไทยศึกษา, ปีที่ 8 ฉบับที่ 2: 97-121.

ตัวอย่างข้างต้น เป็นการลงข้อมูลบรรณานุกรมผิดรูปแบบการเขียนบทความ โดยเพิ่ม “ปีที่” “ฉบับที่” และตัวเอนชื่อวารสาร ควรแก้ไขเป็น

สุกัญญา สุจฉายา. (2556). ผู้สืบทอดเป็นผู้ถือครอง มิใช่เจ้าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม. *วารสารไทยศึกษา*, 8(2), 97-121.

อภิปรายผล

การวิเคราะห์ปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

การศึกษาปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียงความคิด ด้านการใช้ภาษา และด้านการใช้แหล่งข้อมูล ซึ่งสอดคล้องกับ Seabson (1997) Suwanthada, Moksirat & Sungsi (2011) Lecture of Department of Library Science (2012) Sriyabhaya (2014) Thongsunrit & Yoo-Yen (2019)

ปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการมากที่สุด คือ ด้านการใช้แหล่งข้อมูลมากที่สุด ได้แก่ นักศึกษาเลือกข้อมูลจากเว็บไซต์ซึ่งไม่ใช่เว็บไซต์ขององค์กรหรือสถาบันที่น่าเชื่อถือ อ้างอิงจากแหล่งข้อมูลเพียงแหล่งเดียว ขาดความสม่ำเสมอในการอ้างอิงข้อมูล การอ้างอิงในเนื้อหาผิดรูปแบบและเขียนอ้างอิงในบรรณานุกรมผิด ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Thai-Ubon (2011) ที่เคยกล่าวไว้ว่า จากประสบการณ์สอนวิชาภาษาไทยพบปัญหาการเขียนภาษาไทยมี 2 ประเด็นใหญ่ คือ 1) การใช้ภาษาผิดและใช้ภาษาบกพร่องในการเขียน ได้แก่ การเขียนสะกดการันต์ผิด การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ 2) การใช้ภาษาไม่เหมาะสม ได้แก่ ใช้คำและกลุ่มคำผิดความหมาย ใช้คำผิดระดับ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Somnam, Sriwathanapong, Boonsong & Junsawang (2011) ที่พบปัญหาเกี่ยวกับการอ้างอิง พบจำนวน 279 รายการ ส่วนการเขียนบรรณานุกรม พบจำนวน 220 รายการ ในขณะที่ด้านการใช้ภาษาพบรองลงมาจากการใช้แหล่งข้อมูล ซึ่งพบปัญหาการสะกดคำ การใช้ตัวเลข เครื่องหมายวรรคตอน การเว้นวรรค การเลือกใช้คำ การใช้ประโยค และระดับภาษา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Ueatiriat & Sornjitti (2019) และ Phutthameta & Kasempiti (2019) ที่พบปัญหาเช่นเดียวกัน คือ การสะกดคำ การใช้คำไม่ตรงตามความหมาย การผูกประโยคตามสำนวนภาษาต่างประเทศ การใช้เครื่องหมาย (ยัติภังค์) และการเว้นวรรคตอน

ด้านเนื้อหาพบปัญหาเกี่ยวกับการนำเสนอเนื้อหา การกำหนดชื่อเรื่องและหัวข้อ รูปแบบและส่วนประกอบของรายงาน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Cholawit (2016) ที่พบข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา ได้แก่ ข้อความไม่สัมพันธ์และสอดคล้องกัน และด้านการเรียบเรียงความคิดพบปัญหาเกี่ยวกับการลำดับความคิด เช่น การลำดับข้อมูลไม่ต่อเนื่องตามลำดับเหตุการณ์ และข้อมูลที่น่าสนใจไม่สัมพันธ์กับหัวข้อหลักและหัวข้อย่อย การขยายความคิด เช่น การเชื่อมโยงย่อหน้า และการลำดับย่อหน้า และการเชื่อมโยงความคิด ปัญหาที่พบสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Thantawanit (2015) ที่พบปัญหาด้านเนื้อหา คือ การตั้งชื่อเรื่องไม่ตรงกับหัวข้อ/ขอบเขตการศึกษา ลำดับข้อมูลไม่ต่อเนื่อง การลำดับย่อหน้าและการเชื่อมโยงความย่อหน้า

จากการศึกษาปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการที่พบในครั้งนี้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าสาเหตุสำคัญส่งให้นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์มีปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการพบใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียงความคิด ด้านการใช้ภาษา และด้านการใช้แหล่งข้อมูล ขาดการทบทวนเนื้อหาหลังเรียน ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการใช้ภาษา (ฟัง พูด อ่าน และเขียน) ขาดความรู้ความเข้าใจการจัดทำรายงานทางวิชาการ ซึ่งความรู้ความเข้าใจดังกล่าวเป็นพื้นฐานสำคัญช่วยให้นักศึกษาสามารถจัดทำรายงานทางวิชาการได้สำเร็จ รวมถึง การฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมออาจจะเหมาะสมสำหรับนักศึกษาที่เข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้นักศึกษาที่ไม่สามารถเข้าเรียน ขาดทักษะการฝึกปฏิบัติในบางคาบเรียน จึงทำให้ขาดทักษะการเขียนรายงานทางวิชาการอาจเนื่องจากทักษะการเขียนรายงานทางวิชาการเป็นทักษะสำคัญ ซึ่งจะต้องใช้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จึงจะช่วยให้รายงานทางวิชาการมีความสมบูรณ์ทั้งด้านเนื้อหา และการใช้ภาษา ดังที่ Sopawong (2006) ให้เหตุผลว่า การเขียนรายงานทางวิชาการสำคัญกับนักเรียนทุกระดับการศึกษา ควรได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องตั้งแต่ระดับอนุบาลไปจนถึงระดับอุดมศึกษา

จากผลการอภิปรายข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ควรจะต้องหาแนวทางเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาการเขียนรายงานทางวิชาการให้นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 นำผลการวิจัยครั้งนี้ไปปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี

1.2 นำผลการวิจัยครั้งนี้ไปวิเคราะห์หาแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนรายงานทาง วิชาการ และขยายผลไปสู่การพัฒนาทักษะการเขียนให้แก่ นักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรขยายผลโดยการศึกษาปัญหาการเขียนตอบข้อสอบอัตนัยในรายวิชาต่าง ๆ ของสาขา วิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2.2 ครอบนำผลไปวิจัยและพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมสมรรถนะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต และระดับมหาบัณฑิต

References

- Boden, J. (2008). **Writing a report: How to prepare, write and present really effective reports**. UK: How to Book.
- Cholawit, D. (2016). *khō₄ phitphlāt nai kān khīan khwām rīang phāsā Thai khōng naksuksā radap parinya bandit wicha₄ 'ēk phāsā Thai Khana Suksāsāt Mahāwitthayālai Rāmkhamhæng* [Errors in Thai composition writing by undergraduate Thai majors in the Faculty of Education at Ramkhamhaeng University] in *kān prachum wichākān radap chāt khrang thī sipsām mahāwitthayālai kasetsāt witthayākhēt kā phæng sǎn* [A meeting of national the 13th KU-KPS conference (pp. 948-955). Nakornpathom: Kasetsart University Kamphaen Saen Campus.
- Keawnunual, W. & Chalongdet, P. (2018). *laksana khō₄ phitphlāt nai kānchai phāsā Thai : kō₄ rānī suksā kān khīan phāsā Thai khōng naksuksā parinya trī chan pī thī nung mahāwitthayālai narāthiwāt rāchanakharin* [An investigation of mistakes in Thai usage: A case study of Thai writing of first-year students at Princess of Naradhiwas University]. **Princess of Naradhiwas University Journal of Humanities and Social Sciences**. 5(2), 1-11.
- Lecture of Department of Library Science. (2012). *Kān khon khwā læ kān khīan rā ngān* [Searching and academic report writing]. Bangkok: Department of Library Science, Faculty of Art, Chulalongkorn University.
- Panich, W. (2012). *withīthāng kānsāng rīanrū phūā sit nai satawat thī yīsip 'et* [The way to enhance learning for students in the 21st century]. Bangkok: Sodsri-Saritwong Foundation.
- Phutthameta, J. & Kasempiti, S. (2019). *Kān wikhrō₄ khō₄ bok phrōng kān khīan phā sā thai khōng nak suk sā klum Gen Y* [An error analysis of Thai writing of generation Y students]. **Journal of Humanities and Social Sciences Nakhon Phanom University**. 9(3), 79-87.
- Seabson, P. (1997). *krabuānkān khīan phūā prayōt thāng wichākān nai 'ēk kānsōn chut wicha kānchai phāsā Thai* [Effective communication in Thai unit 9-15]. Nonthaburi: Suthothai Thammathirat Open University.

- Sinlarat, P. et al. (2014). **sat kān khīt: rūām botkhwām rūāng kān khīt læ kānsōn khīt** [Thinking science: Including articles of thinking and teaching thinking]. Bangkok: Dhurakij Pundit University Press.
- Somnam, S., Sriwathanapong, J., Boonsong, K. & Junsawang, A. (2011). kān wikhrō khō phitphlāt kānchai phāsā læ rūpbæp nai kān khīan raingān thāng wichākān khōng naksuksā mahāwitthayālai fā'itthōēna [A analyze the error characteristics of language used and form of academic report writing of The Far Eastern University Undergraduate students]. **FEU Academic Review**. 4, 74-80.
- Sopawong, W. (2006). **raī ngān** [Thai for Communication in unit 8-15]. Nonthaburi: Suthothai Thammathirat Open University.
- Sriyabhaya, W. (2014). **kān khīan phūā kānsūsān** [Writing for communication]. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Suwanthada, N., Mosikrat, T. & Sungsi, S. (2011). **kān khīan phonngā nathāng wichākān læ botkhwām** [Writing of academic and articles]. Bangkok: Phabpim.
- Thai-Ubon, D. (2011). **thaksa kān khīan phāsā Thai** [Thai writing skills]. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Thantawanit, T. (2015). khō phitphlāt nai kān khīan choēng wichākān khōng nisit sākha wicha phāsā Thai mahāwitthayālai būraphā [Common errors in academic writing made by Thai major students, Burapha University]. **Academic Journal Humanities and Social Science Burapha University**. 23(43), 1-19.
- Thongsumrit, W. & Yoo-yen, W. (2019). **kānphatthanā thaksa kān song sān nai phāsā Thai phūā kānsūsān** [Thai for communication]. Bangkok: Kasetsart University Press.
- Ueatrirat, A. & Sornjitti, N. (2019). kān wikhrō khō phitphlāt nai kān khīan phāsā Thai khōng nisit Mahāwitthayālai Sīnakharinwirot [The analysis of Srinakharinwirot University students' errors in writing the Thai language]. **Phikanatesan**. 15(1), 87-100.